

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

‘Een groote opoffering’

door Jan Schinkelshoek De auteur is directeur van een communicatiebureau in Den Haag en oud-Tweede Kamerlid voor het CDA.

‘Het is altijd een groote opoffering om een mooie carrière te breken voor een ambt waarbij men zich – voor een zeer karig loon nog wel – moet laten uitschelden door Jan en alleman (...) zonder dat men af en toe eens met een karwats kan antwoorden.’

Meer dan honderd jaar geleden had de latere minister-president Colijn al niet bepaald een hoge dunk van de politiek. Op verzoeken om zich kandidaat voor de Tweede Kamer te stellen reageerde hij nogal minzaam. Hij ging liever ‘in de olie’ dan in het parlement.

Een eeuw later is er niet zoveel veranderd. De animo om de politiek in te gaan daalt. Wie is bereid om een solide baan op te geven voor het grillige bestaan als Kamerlid, wethouder of zelfs minister? Het gaat te vaak gepaard met een daling aan inkomen die bij lange na niet wordt gecompenseerd door maatschappelijk prestige. De afbreukrisico’s zijn bovendien niet mis. Het aantal wethouders dat tussentijds naar huis wordt gestuurd, blijft stijgen. Steeds meer raadsleden stappen tussentijds op. Wie wil er nog burgemeester worden? Het is altijd al hard werken geweest – je moet 24/7 beschikbaar zijn – maar plezieriger wordt het er niet op: haatmails en verbaal geweld zijn geen uitzondering meer, fysieke bedreigingen al evenmin. En na het vertrek uit de politiek ligt allang niet meer vanzelfsprekend een goudgerande baan of een welverdiende betrekking te wachten.

Ook de politiek zelf doet er van alles aan – dat is misschien wel het ergste – om het mensen, zeker mensen met een ruime ervaring in het bedrijfsleven of de maatschappij, af te schrikken om een paar jaar te besteden aan wat zo fraai ‘de publieke dienst’ heet. Nee, ik begin niet weer over de vergroving en de verruwing aan het Binnenhof. En ook niet over het ‘Weg met ons!’ of de goedkope scoringsdrift. Daar kijken ‘we’ wel doorheen. Waarmee echter met name de Tweede Kamer zichzelf erg veel schade doet, is door mee te werken aan de suggestie dat Kamerleden ‘zakkenvullers’ zijn.

Anders valt niet te verklaren dat er steeds weer, ook serieuze, politici beginnen over de allerm minst royale inkomens en wachtgeld. Iedereen weet dat die de afgelopen jaren al behoorlijk versoberd zijn, maar toch ligt er een voorstel om de wachtgeldregeling helemaal af te schaffen. Dat is erger dan kortzichtig. Wie het Kamerlidmaatschap aantrekkelijk wil houden voor mensen die hun sporen elders hebben verdiend, wie onafhankelijk denkende parlementariërs wil, wie capabele volksvertegenwoordigers met een jong gezin, een hypotheek en een goede carrière zoekt, zal letterlijk een prijs hebben te betalen.

Colijn is uiteindelijk toch in de politiek gegaan, maar wel pas nadat hij z’n schaapjes op het droge had. Dat is toch niet de ‘groote opoffering’ die we willen?